

res i den forbindelse. Der lægger vi jo lige så meget vægt på, at familien og ikke mindst forældrene har et hovedansvar for at sikre, at børnene ikke roder sig ud i kriminalitet. Derfor er et af de initiativer, som handlingsplanen beskriver, en konsekvent opfølgning, så vi sikrer, at kommunerne følger den forpligtelse, de har ifølge anden lovgivning, til at lave en handlingsplan, så man har sikkerhed for, at de unge mennesker, der har begivet sig ud i kriminalitet, oplever, at samfundet følger op på det, og det skal naturligvis ske i samråd med forældrene.

Der er altså initiativer, der går i den retning der, og jeg synes måske, at det bedste ville være, hvis fru Line Barfod så på de handlingsplaner, inden kritikken af regeringen blev for voldsom.

Til fru Sandy Brinck: Jeg kan så bare konstatere, at når det kommer til stykket, er der nok ikke den store uenighed. Jeg har allerede tilkendegivet i min første besvarelse til hr. Morten Bødskov, at vi er åbne over for en diskussion af § 22, men jeg anførte også, at det meget klart fremgår af lovforslaget, at vi udmærket er klar over, at det, at vi skærper straffene på de her områder, meget vel kan medføre, at straffeloven også på andre områder skal justeres. Vi har bare fundet det mest rigtigt at afvente Straffelovrådets endelige arbejder, der forventes afsluttet omkring den 1. juli 2002, før vi gjorde yderligere ved det.

Men det er naturligvis altid et temperamentsspørgsmål, hvornår man mener, at strafs-kærpele-serne skal gennemføres. Regeringen har set det som en absolut nødvendighed, at vi foretog disse strafs-kærpele-ser allerede på nuværende tidspunkt, fordi vi ikke finder, at det nuværende niveau er i overensstemmelse med en moderne retsopfattelse.

Kl. 18.20

Til hr. Morten Bødskov: Jeg hørte hr. Morten Bødskov sige det endnu en gang, og nu skal jeg nok lade være med at kalde hr. Morten Bødskov noget grimt, men jeg håber, at det var en fortalelse af hr. Morten Bødskov, når hr. Morten Bødskov sagde, at regeringens andet ben kunne stå på 7½ side. Det er ikke tilfældet. Der er mange andre initiativer, og jeg synes faktisk, at handlingsplanen indeholder nye og gode ting som supplement til noget af det, der allerede foregår.

Endelig til fru Lissa Mathiasen: Jeg beklager, men jeg tror, det var mig, der først misforstod spørgsmålene. Selvfølgelig er det korrekt, at for så vidt angår 2002 og starten af 2003, har vi kriminalforsorgens tilkendegivelse af, at man me-

ner at kunne klare lovforslaget og strafs-kærpele-serne inden for den nuværende kapacitet.

Kriminalforsorgen har sagt, at det kan lade sig gøre, og derfor kan man sige, at regeringen ikke har mere hastværk, end at det arbejde, som vi iværksætter sammen med Finansministeriet og kriminalforsorgen i løbet af sommeren, forhåbentlig munder ud i, at vi har en færdiggjort plan for, hvordan tingene udmøntes i praksis.

Kriminalforsorgen har altså sagt, at man kan klare opgaven inden for den nuværende kapacitet, og det har jeg fuldt ud tillid til, når kriminalforsorgen tilkendegiver det.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Det affødte igen nogle korte bemærkninger. Først fru Line Barfod for den sidste korte bemærkning, derefter fru Sandy Brinck og hr. Morten Bødskov, også for sidste korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg tror, at ministeren og jeg taler forbi hinanden. Jeg taler om, hvad man kan gøre for at forhindre, at nogen overhovedet kommer i gang med kriminalitet, hvad man kan gøre for at forhindre, at der overhovedet kommer vold i familien, mens ministeren taler om, hvad man skal gøre, når folk er kommet ud i kriminalitet, når der har været vold i familien, og derfor er det to vidt forskellige ting.

Det, jeg er optaget af, er, at der slet ikke er nogen, der skal blive udsat for vold i familien, at der ikke er nogen børn og unge, der skal komme ud i kriminalitet, og derfor er jeg så optaget af, at man har skåret så voldsomt. Det er ikke mange millioner, man har skåret, det er tværtimod små beløb, men de gør en kæmpe forskel.

Når familierne står med store problemer og f.eks. er kommet ud i en huslejerestance på grund af arbejdsløshed eller sygdom eller andet, har de i dag mulighed for at få hjælp fra en beboerrådgiver, som oven i købet laver opsøgende arbejde. Det er skåret væk.

Når man står og ikke ved, om man er ved at blive sat ud af sin bolig, så kan vi altså godt risikere, at man så kommer til at give det udtryk i vold. Selvfølgelig skal man ikke dét, men det sker altså nogle gange. Og så kan vi gøre to ting: Vi kan enten straffe voldsmanden hårdere, eller også kan vi sørge for, at vi beholder de beboerrådgivere, der kan forhindre, at familien kom-